

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 828/2021
01.04.2021. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Бисерке Живановић и Весне Субић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драгана Ђорђевић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Миленко Крунић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 4654/19 од 02.06.2020. године, у седници одржаној 01.04.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 4654/19 од 02.06.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 4654/19 од 02.06.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији, П 588/18 од 02.11.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да му, на име примљених давања и услуга из уговора о доживотном издржавању плати укупно 3.133.757,33 динара, са законском каматом на појединачне износе од доспећа до коначне наплате (висина износа и датум доспећа су ближе одређени овим ставом изреке), па је ставом другим изреке обавезан тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка колико они буду износили са законском каматом од пресуђења до исплате. Ставом трећим изреке констатовано је да је тужилац повукао предлог за одређивање привремене мере, а ставом четвртим да ће о трошковима поступка суд одлучити накнадно. Решењем истог суда П 588/18 од 22.10.2019. године, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка од 417.550,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 4654/19 од 02.06.2020. године, укинута је првостепена пресуда и решење првостепеног суда, па је делимично усвојен тужбени захтев тако што је обавезан тужени да тужиоцу, на име примљених давања и услуга из уговора о доживотном издржавању плати 12.500,00 динара са законском каматом почев од 24.11.2009. године до исплате, а одбијен је тужбени захтев којим је

тузилац тражио да се тужени обавезе да му плати 1.658.220,98 динара на име примљених давања и услуга из уговора о доживотном издржавању за пок. ВВ, 47.265,00 динара на име трошкова сахране пок. ВВ и 1.415.771,35 динара на име примљених давања и услуга из уговора о доживотном издржавању за туженог, све са законском каматом почев од 25.08.2017. године до исплате. Истом пресудом одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка, а тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове жалбеног поступка од 14.400,00 динара.

Тужени је изјавио ревизију због погрешне примене права, побијајући само решење о трошковима поступка садржано у правноснажној пресуди, с тим што је предложио да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, јер се ревизијом не побија правноснажна пресуда, већ решење садржано у правноснажној одлуци, а и не указује се на погрешну примену материјалног, већ процесног права (примена одредаба ЗПП), па тиме нису испуњени ни услови за одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 420. став 6. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Ревизијом туженог побија се решење о трошковима поступка садржано у правноснажној пресуди.

Одредбом члана 420. став 1. ЗПП, прописано је да се ревизија може изјавити и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно завршен. Применом става 2. истог члана, ревизија против решења није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде, што значи да је условљена граничном вредношћу за изјављивање ревизије, прописаном чланом 403. став 3. ЗПП. Међутим, када је за изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, на основу члана 28. став 1. ЗПП, узима се само вредност главног захтева, док се према ставу 2. истог члана, камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и парнични трошкови не узимају у обзир ако не чине главни дуг.

Имајући ово у виду, као и да је у конкретном случају ревизија изјављена против решења о трошковима поступка, дакле против решења којим је одлучено о споредном тражењу, које не чини главни захтев, то је и ревизија туженог недозвољена.

У складу са изнетим, а на основу члана 413. у вези члана 420. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић